

mende, i de sønderjydske Landsdele værende militære Invaliders Forhold. Jeg anser det imidlertid som temmelig givet, at den Form, som Ministeriet har givet Lovforslaget, ikke vil kunne reddes gennem en nærmere Undersøgelse i det Udvalg, som bebudedes nedsat af Venstres Ordfører (Christen Ernst Christensen). Den højtærede Minister er gaaet ud fra, at denne Lov kan træde i Kraft 1. April 1923. Det er et Lovforslag paa 47 Paragraffer, som indeholder nye Principper baade paa det ene og det andet Omraade og en talrig Mængde af Enkelt-heder, som vil kræve en meget grundig Udvalgsbehandling. Under disse Forhold anser jeg det for givet, at vi ikke kan blive færdige med Behandlingen af dette Lovforslag, saa Loven kan træde i Kraft til April. Men det gør for saa vidt heller ingenting, fordi den midlertidige Lov, der for Øjeblikket gælder, ikke er tidsbegrænset, men vedbliver at gælde, til den bliver afløst af den nye Lov.

Maa jeg med Hensyn til § 47 sige, at det er en ganske mærkelig Ophævelsesmaade af den midlertidige Lov, som denne Paragraf indeholder. Den midlertidige Lov af 1920 bestod af 12 Paragraffer. Deraf ophæves de 10½, og 1½ Paragraf, der handler om Invalidenævnet og Invalideraadet, lader man bestaa, skønt det vilde være den letteste Sag af Verden at sætte ogsaa disse 1½ Paragraf ind i Lovforslaget. Man faar, naar man læser denne Paragraf som mange andre Paragraffer i Lovforslaget, den Opfattelse, at det har været den højtærede Ministers Hensigt at gøre det saa vanskeligt som vel muligt for Folk i Almindelighed at læse det. Dette gælder ikke alene § 47 — jeg gaar for øvrigt ud fra, at Udvalget til sin Tid vil foreslaa at ophæve hele Loven af 1. December 1920 og indsætte disse Par Bestemmelser, som ønskes opretholdt i den nye Lov —, men det gælder ogsaa flere andre Bestemmelser i Lovforslaget, at det er forfærdelig vanskeligt for almindelige Mennesker at forstaa dem. Jeg vil gerne henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa § 4, 2det Stykke, og spørge, hvor mange af dem der kan forstaa den. Jeg tror, det bliver saare faa. Først skal man slaa efter i Lov af 5. September 1920 og opdager dernæst, at man i Virkeligheden skal slaa op i Lov af 12. Juni 1922. Man kunde have gjort det hele ganske klart, hvis man havde indført

Bestemmelsen fra Loven af 12. Juni 1922 her i Lovforslaget med det samme og saa højt regnet havde skrevet i Parentes: jævnfør denne Lov. Formuleringen er jo ogsaa paa mange Punkter saaledes, at jeg tror, Udvalget maa gaa ret grundigt til Værks. Medens jeg taler om det formelle, vil jeg gerne nævne, at det jo har været Praksis paa Rigsdagen, at Forslag om Ændringer i Tjenestemandsløven fremsættes som særskilte Lovforslag, og jeg gaar ogsaa ud fra, at dette vil blive Tilfældet nu, saaledes at hvis man bliver enig om § 41, fremsættes den som et særligt Lovforslag.

Lovforslagets Formaal er at afløse den midlertidige Lov og faa den danske Lovgivning paa dette Omraade indført saa vidt som muligt. Men det er blevet et underligt Mosaikarbejde, en Blanding af den danske Invalidelov og de hidtil gældende tyske Regler. Man kan rejse det Spørgsmaal, hvor megen Grund der er til at gennemføre et Lovforslag som dette, naar man ikke kan faa ensartet Lovgivning for Sønderjylland og det øvrige Danmark gennemført. Hvis vi kunde have indført den danske Invalidelov i Sønderjylland, var der slet ingen Tvivl om, at saa vilde vi søge at gøre det; selvom de sønderjydske Landsdele paa enkelte Punkter kom til at indtage en privilegeret eller fra Danmark afvigende Stilling, kunde man alligevel gøre det. Men nu tager man nogle Bestemmelser fra Invalideloven og nogle fra de tyske Regler og faar derved, som sagt, med et mildt Udtryk et rent Mosaikarbejde ud af dette Lovforslag.

Idet jeg nævner Invalideloven, vil jeg anføre, at selv om denne betød et Fremskridt, fordi den samlede de hidtil gældende Bestemmelser, opfylder den dog efter min Mening aldeles ikke de Krav, man kan stille til en moderne Lov om Invalidforsørgelse. Jeg tror, dette staar i Forbindelse med, at denne Lov er blevet udarbejdet af Finansministeriet og ikke af Indenrigsministeriet. Da Invalideloven blev vedtaget i 1919, var Lovforslaget ikke gaaet igennem Indenrigsministeriets sociale Afdeling. Lovforslaget blev vedtaget her i Rigsdagen med kun ganske uvæsentlige Ændringer og uden grundig Udvalgsbehandling. Det har ogsaa paa mange Maader vist sig, at Formuleringen af den danske Invalidelov ikke opfylder moderne Krav til social Lovgivning.